

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ ΛΑΩΝ

Ο ΗΛΙΟΣ, Η ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

Στις Φιλιππίνες νήσους υπάρχει ή εξής χαριτωμένη παράδοση γιό τον ήλιο, τη σελήνη και τ' αστέρια, ή όποια θυμίζει μιό ανάλογο τοῦ δικού μας λαοῦ.

Μιά όμορφη μέρα τού Θεοῦ, ό "Ήλιος, πού μόλις τότε είχε πλαστεί, σηκώθηκε από τού κρεβάτι του τού πορφυρό, βγήκε έξω στό γαλάζιο άπειρο, είδε όλα τή θαυμαστά έργα τής δημιουργίας και θαυμάσθηκε. Κι' ένώ κινείτο στόν οὐρανό με περιέργεια, είδε ένα θηλυκό αστέρι γλυκό, αλλά πολύ γλυκό και χαριτωμένο, πού τού άρεσε άπειρόλκι. "Ήταν ή Σελήνη.

Ό βασιλιάς τών άστρων πήγε τότε κοντά τής, τής εφάνερωσε τού θαυμασμό του και τήν παρακάλεσε τόν δεχτή τή σύζυγό τής.

Η όραία Σελήνη έμεινε σύμφωνη μαζί του, περιφανεύτηκε μάλιστα γιό τήν τιμητική πρότασί του κι' έτσι γινθήκαν ό γάμοι τής με τόν "Ήλιο...

Όι ζέφυροι έψαλλαν με τήν παιδική τους φωνή τού τραγουδιό τού ήμενόου και ό κομψές με τή μαρκές οφρές τών σκορούσαν μιό πρωτόφαντη φωτογραφία.

"Υστερα από κάμποσον καιρό, ό νιάτοναρο, άτος συμβαίνει με όλα τ' άνθρώπινα, έχασαν πολλά παιδιά, τού δόλοιατρο "Αστέρια.

Τά παιδιά όμως πλήθαναν όλοένα και γέμίζαν τόν οὐρανό κι' ό πατέρας τόν δέν ήξερε πώς να τού βολέψει. Τυλίχτηκε λοιπόν μέσα στό σιννεγα γιά να σκεπτή με τήν ησυχία του και στό τέλος κάλεσε κοντά του τή γυναίκα του και τής είλε:

—Τά παιδιά μιό αϊζάντονα τόσο πολύ, όστε σε λίγον καιρό δέν θα πάραχθ όστε γιά μιό θέσι στόν οὐρανό. Κι' έπειτα θαρωώ πώς ό δυστυχισμένο ό άνθρωπο δέν θα μπορέσουν να ήσουν κάτω άπ' αὐτή τήν τρομερή ζήτησι πού τούς ριχνουμε έμεις και τά παιδιά μιό. Πές μου λοιπόν άν μένης σύμφωνη κι' εσύ με τού λόγια μου και τή προπέσεις να γίνη.

—Ξέρω κι' έγώ, άφέντη μου; άποκρίθηκε ή Σελήνη.

—Μόυθε λοιπόν μιό ιδέα, ξανάτε ό "Ήλιος. Πρέπει ν' άφανίσουμε τά παιδιά μιό!

—Νά τ' άφανίσουμε; φώναξε ή Σελήνη τρομαγμένη.

—Ναι, να τού φάμε!

Η δυστυχισμένη ή μητέρα έφριξε άκούγοντας αὐτά τού λόγια. "Όστε λοιπόν τέτοιο φοβερό τέρας ήταν αὐτός πού είχε διαλέξει γιά παντοτεινό τής σύζυγο;

Στήν άρχή τής ήθες να πεταχτή άπάνω και να βάλη τής φωνές, αλλά τή μποροῦσε να κάνει αὐτή, ένα άδύνατο πλάσμα, μπρός στόν πανίσχυρο βασιλιά τών άστρων; Στήν παραμικρή τής αντίλογια υποφορσε να τήν ψήφη ζωντανή.

—Άφέντη μου, τού είλε άναστενάζοντας, άφού τού θέλεις έτσι, άς γίνη τού θέλημά σου.

Γύρισε τότε από τήν άλλη μεριά κι' άρχισε να κλάει. Και τού δάκρυά τής πέφτοντας γινόντοσαν δροσοῦλα και πόνιζαν τού διαφάνεια λουλουδιό.

"Αλλά ή στοργική Σελήνη, μη θέλοντας να γίνη τέτοιο κακοήγημα, έφριξε και μάζερε τά παιδιά τής γιά να τού σώσει...

Τότε ό "Ήλιος, έξαγριωμένος γιά τού φέρομο τής πονετικιάς μητέρας, όμορσε κατεπάνω τής γιά ν' άρπάξει τά παιδιά του και να τού καταπιή με μιό μπουκά.

Αὐτά όμως μαζί με τή Σελήνη πρόφτασαν και κρύφτηκαν στήν άλλη μεριά τής γής, κι' από τότε έξακολούθηε άδιόκοπα τού άτέλειωτο αὐτό κίνηγητό, χωρίς να μπορη ποτέ ό "Ήλιος να πιάση τή γυναίκα του και τά παιδιά του, πού βγαίνον στόν οὐρανό μονάχα όταν λείπει αὐτός.

θέλω να ήμια παρ ό μόνο ό δικός σου γιός.

ΜΑΡΘΑ.—Όπως θέλεις, Κλαυδία.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ.—Καλά, λοιπόν δέν θέλω και δέν πρέπει να γίνης γυναίκα του, ούτε κι' έγώ γιός του. Τόν πατέρα μου θα τόν ήθελό τιμο, άπως είνε τίμα κι' ή μητέρα μου. Και μη μου πής ποτέ τ' όνομά του, μητέρα. Δέν πρέπει να τού μάθω... Γιατί ποιος ήταν ό μέρα, έπάνω σε μιό ψυχική ταραχή, να πάω να τόν έκδικηθώ, να τόν σκοτώσω, γιά τού κακό πού σου έκανε...

ΜΑΡΘΑ.—Καλά... "Ήναγασε, παιδι μου.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ.—Κι' άκόμια θέλω να πιστέω ότι δέν ήταν αλήθεια όσα μου είπες. "Ότι θέλησες να δοκιμάσης τήν άγάτη μου γιά όσνα. "Ε, λοιπόν, μητέρα μου, δέν θέλω να ξερω ποιος ήταν ό πατέρας μου. Πέθανε... Πέθανε, άτος μου έλεγες πάντα. Κι' έγώ δέν ήμια παρ ό δικό σου μόνο παιδι... Και δέν αγαπώ και δέν σέβουμια παρ ό μόνο όσνα...

ΜΑΡΘΑ, (πέφτοντας στήν άγκυλιά του).—Παιδι μου... Σ' ευχαριστώ!...

ΚΛΑΥΔΙΟΣ.—Ναι, δέν θέλω κανένα άριστοκράτη και πλούσιο πατέρα. Μού φτάνει ή φτωχή και καλή μου μητροῦλα...

ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Τό σχισμένο παντελόνι τού τενέρου. Πώς τήν έπαθε ή πρωμαντόνα. Η άφηρημάδα ένός "Ελληνας ήθοποιού. "Εμφάνισις άπό σκηνης με δυό καπέλλα. Τού καπέλλο!... Τού καπέλλο!... "Όπου ή... σκοταμμένη μιλάει. Τού πάχος τής κ. "Αλάν. Η πεδμήνη μεταφέρεται... μόνη τής στα παρασκηνία.

Κάποτε ή περιήρωμος άώδης "Εμμα Καλθέ έταίξε στή Βοστώνη τής "Αμερικής; "Ιταλιά τήν «Τόσκια», μαζί μ' έναν επίσης περιήρωμο "Ιταλό τενόρο.

Καθώς λοιπόν ή πρώια και ό τενόρος τραγουδούσαν με πάθος ένα νουέττο, ή Καλθέ άντελήφθη ότι τού παντελόνι τού συναδέλφου τής ήταν σχισμένο από πίσω. Τότε, χωρίς να χάση τήν ησυχαιόμια τής και χωρίς να ιπερδένη τή μελωδιό, τού είλε τραγουδιόστια, βεβαία ότι τού κούον δέν ήξερε "Ιταλιά:

—Μη γυρίζετε τήν πλάτη σας στόν κόσμο, γιό τού παντελόνι σας είνε σχισμένο...!

"Αμέσως όμως άκράτητα γέλια άκούστηκαν άπ' όλη τήν πλατεία. Τού άκουσθη... έννοούσε τού "Ιταλιά!...

"Ενας δικός μας ήθοποιός, παίζοντας κάποτε στήν "Αλεξάνδρειαν, έπαθε μιό τρομερή γκάφα εξ αιτίας τής άφηρημάδας του.

"Ήταν ή πρώτη ένός έργου και στέκοντά στα παρασκηνία, περιμένοντας να έλθη ή σειρά του γιά να βγη στή σκηνή.

"Όταν όμως τόν φώναξαν να βγη, λησμονήσε ότι φορούσε καπέλλο στό κεφάλι του, και βιαστικά άρραξε από τού χέρια κάποιου συναδέλφου τού ένα κλάκ. "Ετσι παρουσιάστηκε στή σκηνή με δυό καπέλλα, τού ένα στό κεφάλι και τ' άλλο στό χέρι του.

"Αμέσως από τήν πλατεία άρχισανε τού ψυθιόματα:

—Τού καπέλλο! Τού καπέλλο!

"Ό ήθοποιός, μη καταλαβαίνοντας τή συμβαίνει, κινάταξε τού ξένο τού καπέλλο, τού έφερε στό στήθος του και άποκρίθηκε.

"Αλλά τού άκουσθηό έξακολούθησε να γελάν και να φωνάζη: —Τού καπέλλο!...

Τότε ένόμισε, ότι τού κούον τού φώναζε να τού κλείση. Και τού έβλεισε...

—Τού καπέλλο! έξακολούθησαν να φωνών οι θεαταί.

—Τού εβάνουξε.

—Τού καπέλλο!

Μέσ' στήν τρομερή άμηχανία του, είδος τότε μερικώς θεαταί να δέχον με τού δάκρυό τους τού κεφάλι τους και να τού κούον διάφορα νοήματα.

Τότε αὐτός ένόμισε ότι τού έλεγαν να φορήσθ τού καπέλλο.

Τού φόρσε... άπάνω στό άλλο και τότε μόνο κατάλαβε τή είχε συμβεί!...

Μιά φορά ή περιήρωμος ήθοποιός Ντορβάλ, έταίξε τού «Antony» τού Δουκά υιού.Μά πριν παραγωνιστής να προπάση να πη τήν τελευταία περιήρωμη φράσι:

—Μού αντίσταθήτε, τήν έσκότωσα!

"Ό κόσμος τότε άρχισε να φωνάζη δυνατά και να ζητή τού άνέθεμα τής αὐτιάς.

"Αλλ' έντομεταξύ ό πρωταγωνιστής, ό άποιος έφρασε να πη αὐτή τή φράσι, είχε φύγει και δέν μποροῦσαν να τόν βροῦνε ποθενά.

Τότε ή Ντορβάλ σηκώθηκε από τήν πολυθρόνα διου ήταν πεσμένη ός... σκοτωμένη και, βγαίνοντας από προσκήνιο, είλε: —Κύρια και κύριοι, τού ά ν τ ρ ε σ τ ά θ η ν υ μ ε... ε σ κ ο τ ω σ ε!

Και έπη τού κούον ίκανατούθηκε!...

Μιά Γαλλίς ήθοποιός, ή κ. "Αλλάν, ήταν τόσο χονδρή, όπω ένας συναδέλφός τής έλεγε στό παιδι του γιά να τού φοβερθή:

—Αν δέν καθήσες φρόνιμα, θα σε βάλω να κίνης δέκα βόλτες γύρω από τή κ. "Αλλάν!

Σε κάποιο λοιπόν έργο, πού ή κ. "Αλλάν άσκουόντονε τήν πεθαμένη, έφρασε να τή σημάσωον στα χέρια διου ίσηρέτες και να τή μεταφέρουν στα παρασκηνία.

Παρ' όλες όμως τής προσπαθειές τής, ή "Αλλάν ήταν τόσο βαρεία, όστε ιστάθηκε άδύνατο να τή μετακινήσουν.

"Επειδή δε έντομεταξύ άρχισανε να γελών οι θεαταί, ή κ. "Αλλάν έδωσε πέρας... ήρωδιόστατο στήν ύπόθεσι.

Σηκώθηκε από τού καθίσμα τής μόνη τής και με κλεισμένα τού μάτια, άφού ήταν... πεπομένη, πέρασε στα παρασκηνία!...

